

Tanítvány

Lectio: Ézs 40,1-11

Textus: Ézs 50,4-5

Tanítványokról, tanítványról van szó az Igében.

A tanítvány együtt élt a mesterével, a tanítójával. Közösségben volt vele, bensőséges kapcsolatban. Így tanulta meg, hogy mikor és hogyan kell szólnia, mit kell és miképpen cselekednie.

Tanítványnak vallod magad? Minden bizonnyal, hiszen keresztyén vagy (krisztianosz = Krisztus követője, vagyis tanítvány).

Nos, milyen közösségben vagy a Mesterrel?

Bensőséges viszonyban vagy Vele?

Egyáltalán Vele vagyunk közösségben? Reá figyelünk, vagy az emberekre?

Azt is tudnunk kell, hogy a tanítványnak nem mindig boldog az élete, a szolgálata. Sok probléma, gond van az életünkben. Aztán bánt bennünket az is, hogy bűneink reánk nehezednek. Bűnbánatot tartva azonban megtapasztaljuk, hogy Isten Jézusért megbocsát nekünk és így, a bűnbocsánat után nagy békességgel és buzgalommal szolgálunk az Isten dicsőségére.

Viszont elszomorít bennünket az is, hogy annyi ember nem veszi komolyan Jézust. Sokan megmosolyognak bennünket, ha arról

beszélünk, hogy mi Benne bízunk és Őt követjük lélekben. Lehet, hogy éppen a családotban van ilyen ember, vagy a gyülekezetben. A munkahelyen is és a világban is találkozhatunk olyan emberekkel, akik bánatot okoznak nekünk, amikor látjuk hitetlenségüket, vagy szeretetlenségüket. De sokan megfeszítik ma is az Úr Jézust! Bűneikkel, engedetlenségükkel, közömbösségükkel! S ez elszomorít bennünket, éppen úgy, mint az emmausi tanítványokat. Éppen tegnap hallottunk róluk a Bihar Megyei Presbiteri Szövetség tisztújító közgyűlésén. Veres Kovács Attila lelkipásztor testvérem elmondta, hogy ők is szomorúak voltak, mert Krisztust megfeszítették. Mennek nagy búsán hazafelé, s útközben beszélgetnek Krisztusról. Jézus melléjük szegődik, de nem ismerik fel. Mondják a bibliamagyarázók, hogy talán azért mert Emmaus Jeruzsálemtől nyugatra van s ahogy mentek hazafelé a nap elvakította őket. No, de velük beszélget! S mégsem ismerik fel Őt. Nyugat felé menet a nap elvakította őket. Nyugat elvakít. A régi rómaiak is azt mondták: Ex oriente lux – keletről jön a fény. Hegedős Lóránd püspök pedig azt mondta: Ex occidente luxus – nyugatról a kényelem jön. S lassan már mi is így kényelmesedünk el, mert nyugat felé nézünk és a nyugati kényelem közömbössé tesz bennünket minden szépre és jóra. Ezért lett olyan önző a mai világ. A legtöbb ember a maga kényelmével, a maga boldogulásával törődik és azért küzd, hogy ő legyen boldog, hogy neki legyen meg minden. Érdektelenné válik az ember a társa, sokszor a hitves, a szülő, a gyermek számára is. A nyugat bűvkörében élünk...

Jézus azonban értelmet tud adni az életünknek, a mai tanítványok számára. Ezért hívja fel a figyelmet, hogy a kényelmes nyugattól el kell fordulnunk, hogy felvállaljuk a kényelmetlen keletet.

Jézus értelmezi az eseményeket. Megmagyarázza a tanítványoknak és nekünk is, mai tanítványoknak a nagypénteket, de a húsvétot is. Jézus nélkül, az Ő vigasztaló és éltető szavai nélkül csak depresszióba, búskomorságba esnénk.

Aztán megérkeznek. Haza. Már alkonyodik. Mindjárt este lesz. Behívják Jézust, és amikor megtöri a kenyeret, megismerik őt. A teremtő kéz ismerős nekik, hiszen ezek a kezek törték meg a kenyeret az ötezer ember számára. Jézus eltűnik előlük, de ők mennek nagy sietve vissza Jeruzsálembe, hogy elmondják: Jézus él, találkoztak Vele! Az sem baj, hogy éjszaka van már, az sem baj, hogy egész nap gyalogoltak és fáradtak!

Csak az válik igazi tanítvánnyá, akinek az élete alkonyatba hanyatlott, de visszahozta onnan Jézus és értelmet adott életének a nagypéntek és húsvét fényében – mondta Veress Kovács Attila.

Hányszor átéltük már mi is ezt a helyzetet. Annyira nagy volt a fájdalomunk, hogy nem ismertük fel Őt, de kivont bennünket is életünk alkonyából és értelmet adott életünknek.

A tanítvány ugyanis nem csak az elhívása pillanatában lehet az Úr közelében. A tanítvány együtt él, együtt vándorol Mesterével és hallja, amint megbízza Őt a Mester. Éppen úgy, ahogyan olvastuk Ézs 40,1-11 – ből. A tanítványra fontos feladat hárul: **vigasztalnia** kell az elszomorodott, a fogságban levő népet. Isten népe akkor a babiloni fogságban volt. Mi pedig a bűn és a Sátán rabságában. Viszont van szabadulás a **rabságból** a Szabadító Úr által. Van **bűnbocsánat!** S aki ezt átélte a bűnei megvallása és elhagyása után, az már boldogan készíti, mint tanítvány az Úr útját a másik ember felé. Bűneink **völgyéből** felemelkedve Isten Szent Lelkének erejével és **hegyeink** magasságából

leszállva, levetkezve gőgös óemberünket, találkozhatunk mi is és mások is az Urunkkal. Hatalmas Ő s mégis szelíden legeltet bennünket az élet legelőjén és vezet bennünket az élet forrásához. Vagyis Önmagával elégít meg bennünket. Így **erősít** meg bennünket először, **mint megfáradtat**.

Az igazi tanítvány tudja, hogy **minden reggel**, vagy ahogy az ősi szövegben olvassuk: **hajnalról-hajnalra** figyelnie kell az Isten szavára, Igéjére. Csak így, ha Reá hallgatunk, minden egyes reggel, már jó korán, akkor tudunk erőre kapni és erősíteni aztán a többieket is. Az Úr megnyitja a tanítvány, a szolga fülét, hogy megtanítsa a szolgálatra. Vagyis szolgálatra rendel az Úr.

Az Igében azt is olvastuk: „**Az Úr Isten megnyitotta a fületem és én nem voltam engedetlen, hátra nem fordultam.**” (Ézs 50,5). Nagyon kell vigyáznia a tanítványnak, hogy amikor reggelente hallja az Úr szavát, ne legyen engedetlen. Sőt, sokkal inkább, minden idegszálával arra törekedjen, hogy az Úr akaratát cselekedje, Igéje szerint éljen, mert csak az ilyen szolgálatnak van értéke. Az engedelmesség nagyon fontos a tanítványi szolgálatban. Ámos próféta is erre hívja fel a figyelmet: „**Ordít az oroslán: ki ne rettegne? Az én Uram az Úr szól: ki ne prófétálna?**” (Ám 3,8). Amit Isten szól, azt kell tovább adni a megfáradtaknak, de azt tovább kell adni. Különben engedetlen tanítvánnyá válik az ember. S az is fontos, hogy nem szabad hátra fordulni. A Bibliában olvashatunk Lót feleségéről. Ő visszafordult, hátra fordult, mert kíváncsi volt, hogy mi lesz Szodomával és Gomorával. Vagy inkább sajnálta az ott átélt örömeiket? Sóbálvánnyá lett. Kővé dermedt.

Nagyon vigyázzunk, hátra ne forduljunk, mert a mi egész valónk kővé dermedhet. A szívünk. S ez a kemény szív aztán csak megtöretni

tud. Ám, mondok egy örömhírt, a megtört szívet az Úr nem veti meg!
Bűnbánati énekünkkel valljuk.

A töredelmes szívet, te Uram szereted,

Az engedelmes lelket soha meg nem veted.

Ezzel a reménységgel Tehozzád óhajtunk,

Légy, kérünk segítséggel, könyörülvén rajtunk.

MRÉ 297. (1601-ből).

Az Úr valóban könyörült a töredelmes szívű és engedelmes lelkű embereken. Elküldte egyszülött Fiát e világra. Jézus azért jött s áldozta fel magát a kereszten, hogy a megtört szívünket helyrehozza, bekötözze és célt és értelmet adjon tanítványi szolgálatunkban.

Azért „Ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket...” (Zsid 3,15).

Ámen.

Biharszentjános, 2016.02.07.

Csomay Árpád.